

והוספתי כי לפי עצתם יעשו את אשר ימצאו לנכון. דברי נתקבלו על לב הגליליים. ויוחנן שב לגוש-חלב בלי להפיק את זממו.

פרק ששים

צירי יוסף שבים מירושלים ובידיהם כתב-אשור לשלטון יוסף בגליל.

אוצר החכמה

כעבור ימים אחדים שבו הצירים מירושלים והודיעו כי העם רגז מאוד על חנן וסיעתו ושמעון בן גמליאל מפני המלאכות אשר שלחו לגליל בלי ידיעת השלטון. בהתנכלם לגרשני משם. הצירים ספרו כי העם רצה להצית את בתי האנשים האלה באש. הם גם הביאו מכתבים אשר בהם אשרו יקירי ירושלים את שלטוני בגליל (בהעתרם) לבקשות העם הרבות. וליונתן וחבריו נתנו פקדה כי ימהרו לשוב לבתיהם. הלכתי אל הכפר ארבל⁽¹⁾ עם המכתבים האלה בידי. שם אספתי את הגליליים לאספה וצויתי לצירי להודיע את עצם הכעס והמשטמה (אשר בלב אנשי ירושלים) בגלל מעשי הרשע אשר עוללו יונתן וחבריו. וכי אשרו את שלטוני בארצם. וליונתן וחבריו שלחו כתב-פקדה לעזוב את הארץ. מהרתי לשלוח את המכתב ליונתן וחבריו ולשליחי צויתי להתחקות על אשר יזמו לעשות.

פרק ששים ואחד

החלטות שונאי יוסף לשלוח צירים ירושלימה.

מבוכתם עצמה מאד בקבלם את האגרת ושלחו לקרא את יוחנן וחברי מועצת טבריה ונכבדי גברה להמתיק סוד ולהתבונן מה עליהם לעשות. אנשי טבריה חשבו כי מוטב להחזיק מעמד ואמרו אשר לא יאות (ליוחנן וחבריו) לותר. וביחוד אין לעזוב לנפשה את העיר אשר התחברה אתם. ומה גם כי אני לא אמנע מנגוע בה לרעה. — הם גם לא נרתעו אחור מפני דבת שקר. שאימתי עליהם בהתנפלות. גם יוחנן הסכים לזה. ואף גם יעצם לשלוח שנים ירושלימה להאשימני בפניהם. כי את מעשי בגליל לא כלכלתי במישרים. הוא אמר כי

(1) ארבל. ראה הערה 1, ע' ניה.